

love en hel del andet, man også har svært ved at kunne levere.

Hvis hr. Jens Vibjerg ikke kan løfte bare lidt af sløret for, hvordan det skal hænge sammen, både med hensyn til den økonomiske side af sagen og arbejdsmarkedet, er det altså lidt slapt at afvise SF's forslag med det argument, at tidshorisonten er for kort, når Venstre selv har lovet 1 års ekstra barselorlov.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har lige fået et udklip fra Kristeligt Dagblad fra torsdag den 19. april, og her optræder hr. Jens Vibjerg i spalterne. Der står bl.a., at blandt ophavsmændene til det nye forslag om barselorlov er Venstres arbejdsmarkedspolitiske ordfører, hr. Jens Vibjerg, og overskriften er, at Venstre vil have en fleksibel barselorlov, og Venstre fremlægger inden sommerferien forslag om 1-årig barselorlov.

Det vil altså sige, at det, der er svært i dag, ikke er svært inden sommerferien. Kunne vi ikke få defineret lidt nærmere, hvad inden sommerferien er? Så må Venstres analyse af økonomien være på plads, så er det ikke nok med fleksibilitet, og så må vi vide helt konkret, hvad det er. Er det de 14 uger i SF's forslag, eller hvad er det, Venstre har i tankerne? Man kan jo ikke sige, at man har et forslag liggende i skuffen og ikke vil ryste ud med det ved en sådan lejlighed. Der er ingen grund til at holde det skjult for offentligheden så.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Jens Vibjerg, og så går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Til fru Pernille Blach Hansen: Jeg har ikke sagt, at vi først kan forlænge efter år 2006. Jeg har bare sagt, at den binding, der ligger i SF's forslag, kan vi ikke binde os til på nuværende tidspunkt.

Med hensyn til artiklen i Kristeligt Dagblad tror jeg, hr. Bjarne Laustsen ved af erfaring, at skal man citere korrekt, skal man citere det, de pågældende siger. Overskrifter er sat af redaktionen, ikke af den, der bliver interviewet, og derfor har jeg ikke på noget tidspunkt lovet et færdigt projekt inden sommerferien.

Vi arbejder i et udvalgt med projektet, og det skal jo både igennem Venstres folketingsgruppe

og ud og diskuteres i vores bagland, inden det bliver til et endeligt forslag. Så demokratiske er vi altså i Venstre, og det var der måske nogle andre der kunne lære lidt af. Men jeg synes altså, man må respektere, at det er den måde, vi arbejder på.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det er jo ved at blive sidst på dagen, og vi er vistnok kommet til de gode viljers time, når man skal iagttage de to forslag, som er til behandling her samtidig, nemlig B 117 af hr. Frank Dahlgaard og B 152, som er fremsat af SF.

Selv om det er sidst på dagen, kunne man måske alligevel driste sig ud i et tankeeksperiment, nemlig at man som udgangspunkt lod, som om vi i det danske samfund havde penge nok, og derudover lod, som om der ikke kunne være problemer med at skaffe tilstrækkeligt med kvalificeret arbejdskraft til det danske arbejdsmarked.

Hvis man kaster sig ud i det tankeeksperiment ud fra disse to forudsætninger, må jeg sige, at så kan vi i Det Konservative Folkeparti kun have meget stor sympati for de to forslag, som er til behandling her. Der er ingen tvivl om, at en forlængelse af barselorloven ville være en god ting for børnene, og der er ingen tvivl om, at en forlængelse af barselorloven ville være en meget stor hjælp for forældrene, så der er meget, meget godt, man kan sige om disse ideer.

Vi har i øvrigt i Det Konservative Folkeparti brugt ganske megen tid på at diskutere, hvordan vi kunne forbedre mulighederne for familierne til at kombinere arbejdslivet og familielivet, og i den forbindelse har vi formuleret tre ideer, som vi da meget gerne så gennemført. Den første idé er, at det skulle være sådan på det danske arbejdsmarked, at lønmodtageren og arbejdsgiveren altid havde mulighed for at kunne forhandle deltid, også uanset hvad der står i den pågældende overenskomst; det er et synspunkt, som jeg i øvrigt allerede har lanceret én gang i dag.

Det andet, vi har beskrevet i vores familiepolitiske oplæg, er den gamle konservative idé om en tidbank, som vi fremsatte helt tilbage i slutningen af 1980'erne, og som vi med meget stor tilfredshed kan konstatere nu er taget op i den offentlige sektor. Jeg mener, det er finansministeren som statslig arbejdsgiver og de statsligt ansatte, som har kastet sig ud i dette konservative projekt, og det er vi meget glade for. Den tredje idé er den, der ligger tættest på det, vi dis-